

Vihar, csend, összetartozás

KEDVES ZILAHAI ENIKÓ

eniko.kedves@naplo.haon.hu

Nyíracsádra is sötétség borult már a kora esti óráktól azon a szerdai napon. Egy darabig még bevilágított a szobákba a kinti félhomály, de a haragos színű felhők hamarosan éjsötétbe burkolták a házakat.

Nem zakatolt a mosógép, nem zúgott a mikrohullámú sütő, nem üvöltött a zene, nem harsánykodott a televízió, s nem hallatszott puskaropogás, ágyüdörgés és halálhörgés a számítógépek hangszórójából. Áramszünet volt. Kinn tombolt a vihar, de a lakásokban hirtelen csend lett.

Ismerőseim mesélték, hogy először nemigen tudtak mit kezdeni sem a csennddel, sem a sötéttel, hisz életünket az elektromosság uralja. Elő-

kerültek a gyertyák, eddig észre sem vették, milyen sok és érdekes lapul belőlük a fiókok mélyén, asztalra tették a kártyát, a társasjátékokat. Elhatározták, máskor is beiktatnak gyertyavilágos, árammentes estéket, mert egyszerűen jó volt.

A gyerekek nem fejezték ugyan be a leckét, de nem estek nagyon kétségbe, víz híján a zuhanyzás is elmaradt, de jó bulinak tartották a lavórban mosakodást.

Másnap aztán az iskolában minden tanítványom az előző esti áramszünet élményével fogadott. Az egyik kislány kipirult arccal mesélte a családi estét, majd természetes egyszerűséggel közölte: – Tanár néni, „király” volt az áramszünet. Tessék elképzelni, együtt voltunk! Apu, anyu, a tesóm meg én, és beszélgettünk...